

José Miguel Pero-Sanz

Isidoro Zorzano

José Miguel Pero-Sanz
ISIDORO ZORZANO

José Miguel Pero-Sanz

Isidoro Zorzano

DRUŽINA

Ljubljana 2018

KAZALO

Iz Buenos Airesa v Malago	11
Šolar v Logroñu	13
Študent strojništva	17
Prve službe.	25
Med lokomotivami.	29
Notranje življenje in apostolat	35
V delavnicah in v šoli.	41
Akademija in študentski dom DYA	47
Leta državljanske vojne v Madridu.	53
Po zaporih in veleposlaništvih.	57
»Skrbnik« za vse	63
Isidoro, »glava« v Madridu.	71
Zadnja leta, učinkovit in diskreten mož.	77
Ponovno sprejet v železniško družbo, generalni upravitelj Opus Dei	81
Vzoren sin in delavec.	87
»Nebeškemu domu« naproti	95
V službi drugih	101
Smrt svetnika.	105
Nekdo, ki deli milosti iz nebes	109
Odlok o junaških krepostih	113

Sobota, 24. avgusta, se je prevesila v noč. Strojni inženir Isidoro Zorzano Ledesma potuje iz Madrida v Logroño, kjer bo preživel nekaj dni s svojo družino. Zorzano ima službo v Malagi: dela kot inženir pri Andaluški železniški družbi in kot profesor na industrijski šoli.

Od veselja ne more zaspati. Pred tremi dnevi je v Malagi prejel dopisnico svojega prijatelja, duhovnika Jožefmarija Escrivája de Balaguerja: »Dragi Isidoro, ko boš prišel v Madrid, se oglasi pri meni. Imam ti za povedati zanimive reči. Pozdrav od tvojega dobrega prijatelja.« »Upam, da bom kmalu prišel,« mu je odgovoril, »morda konec meseca, in zagotovo bom najprej obiskal tebe.«

Jožefmarija ni bilo doma, ko je prišel Isidoro. Vendar je bil Zorzano prepričan, da ga bo navsezadnje srečal. Duhovnik se je tega dne, ne da bi vedel, zakaj, nenadoma poslovil od bolnika, pri katerem je bil na obisku, in se odpravil domov po drugi poti kot običajno. Srečala sta se na ulici Nicasio Gallego.

Isidoro se je hotel s svojim prijateljem pogovoriti o nekaterih vprašanjih glede njegove poklicanosti, ki so ga vznemirjala. Bog je od njega pričakoval več; vendar pa mu je prav on dal tudi veliko veselje do strokovnega poklica ... in družino, za katero je moral skrbeti.

Sveti Jožefmarija je hotel inženirju govoriti o Opus Dei, ki mu ga je Bog dal »videti« in ustanoviti 2. oktobra 1928: pot, po kateri bi se sredi sveta in svojega dela povsem posvetil Gospodu in opravljal apostolat. Gre za to, da človek svoje delo, svoje običajno življenje spremeni v snov posvečevanja, v priložnost, da služi Cerkvi in dušam, ter v pot, po kateri doseže, da v družbi resnično vlada Jezus Kristus: v odnosih na delovnem mestu, na univerzi, v umetnosti, v tisku, v družinskem življenju ...

Vse to se je tako dobro ujemalo z mislimi, ki so ga vznemirjale, da Isidoro ni dvomil: *To je Božji prst. Tukaj me imaš. To je to. Zdaj vem, zakaj sem prišel v Madrid.*

Okoliščine tega srečanja so bile odločilne. Isidoro je dar razsvetljenja, ki ga je pravkar prejel, pripisal presveti Devici Mariji in apostolu, svetemu Jerneju, ki je godoval tistega dne.

Med potjo v La Riojo je Isidoro še enkrat premislil o tem, kar mu je govoril prijatelj, in ugotovil, da je bil »*prav to tisti ideal*«, ki ga je brez uspeha iskal in za katerega je menil, »*da je nedosegljiv, ker je šlo za združevanje raznovrstnih dejavnikov*«. Nekaj dni zatem je med vrnitvijo v Malago pisal ustanovitelju, da se mu njegova nova pot »*zdi iz dneva v dan bolj čudovita; moje edino veselje je v tem, da sodelujem pri tem idealu*«. Še več, dejal je celo: »*Vse dolgujem Božjemu delu.*«

Zorzano je takrat star skoraj 28 let. Na vlakcu za Logroño premišljuje o svojem življenju in korakih, po katerih ga je Božja previdnost vodila, da je našel svojo poklicanost.

IZ BUENOS AIRESA V MALAGO

Isidoro Zorzano se je rodil 13. septembra 1902 v Buenos Airesu v Argentini. Njegovi starši, Antonio Zorzano in Teresa Ledesma, so bili španski priseljenci: Antonio je bil iz kraja Peñaloscintos v Sierrri de Cameros (pokrajina La Rioja), Teresa, rojena v Madridu, pa je bila po poreklu iz Camerosa. Čeprav sta bila bratranec in sestrična, sta se spoznala šele v Argentini, kamor je Tereso odpeljala njena mati, vdova, ki je imela v tistih krajih sorodnike. Pozneje je v iskanju boljše prihodnosti v Argentino odšel tudi Antonio.

Zakonca Zorzano Ledesma sta si s prodajo galanterije zagotovila dober gmotni položaj, vendar sta morala trdo delati. Čeprav sta bila katoličana po krstu in po duši, jima je, kakor mnogim drugim priseljencem, manjkala globoka krščanska izobrazba. Poleg tega pa konec 19. stoletja za Cerkev v Argentini ni bilo najboljše obdobje. Dejstvo je, da svojih prvih dveh otrok, Fernanda in Salustine, nista takoj dala krstiti. Tretji otrok, Isidoro, je bil krščen

skupaj s svojim mlajšim bratom Franciscom, ko je bil ta star skoraj eno leto. Isidoro, ki je bil takrat star že skoraj tri leta, si je za vedno vtisnil v spomin in se morda tudi v tisti noči leta 1930 spomnil na slovesnost krsta, ki ga je prejel 12. aprila 1905 v župniji Nuestra Señora de Balvanera v Buenos Airesu.

Le nekaj dni zatem, 1. maja, se je družina skupaj s Salustiano Perez, babico po materini strani, vkrcala na parnik Leon XIII., ki jih je odpeljal nazaj v Španijo. Prihranili so dovolj, da bi lahko udobno živeli v La Rioji, kjer bi otroci odraščali kot Španci. Pozneje so se nameravali vrniti v Buenos Aires, kjer bi nadaljevali svojo trgovsko dejavnost.

V La Rioji so živeli izmenično v glavnem mestu, kjer se je rodila še zadnja hčerka (María Teresa, ki so jo klicali Chichina), in v Ortigosi de Cameros, hribovski vasi kot »iz jasic«, kjer so preživljali poletja in kjer je Isidoro občasno hodil v šolo. Učitelj, gospod Melchor, se je pozneje spominjal Isidorove pobožnosti, ko je skupaj z učenci prisostvoval sveti maši v župniji.

ŠOLAR V LOGROŃU

Ko je prišel čas za vstop v šolo, je bil vpisan v šolo svetega Jožefa v Logroñu, ki jo je vodila skupnost maristov. Dobri bratje so pripomogli, da se je razvila kal milosti, ki jo je Isidoro prejel pri krstu. Otrok je svoji materi recitiral molitve, ki se jih je pravkar naučil, in jo tako učil moliti.

Prav tako se je naučil delati majhne žrteve: ni pil, ko je bil žejen, ali ni jedel tistega, kar mu je bilo zelo všeč. Njegova mati, gospa Teresa, je potrebovala kar nekaj časa, da je dojela smisel tega zatajevanja. Govorila je: »Isidoro pa tega ne mara več!« Toda njegovi bratje, ki so prav tako obiskovali verske šole, so poznali njegovo skrivnost: »Mar ne počne tega prav zato, ker mu je to všeč?« In spodbujali so Isidora: »Daj, naredi še kakšno žrtev!«

Sveti Duh je deloval v duši otroka, ki se je trudil, da bi prejel prvo sveto obhajilo mnogo prej, kot je bila v tistih časih navada. Mati je temu nasprotovala: »Majhen si še.« A končno je o tem spregovorila z maristi. Bratje so

ji zatrdili, da Isidorovo znanje in gorečnost presegata njegovo starost. Tako je prvo sveto obhajilo prejel 25. maja 1911, ko še ni dopolnil niti 9 let.

Nekateri sorodniki in prijatelji so zaradi Isidorove otroške pobožnosti menili, da bo postal duhovnik.

Le nekaj mesecev po Isidorovem prvem svetem obhajilu mu je umrl oče (4. februarja 1912). Isidoro je v svoji materi zbudil veliko spoštovanje, ko jo je tolažil in ji obljubil, da bo tudi on sam pomagal skrbeti za družino. Isidoro je bil vedno poslušen, toda v tistem trenutku je postal za Tereso, ki je opustila misel na vrnitev v Buenos Aires, tudi trdna opora.

Ker je bil bolj kot ne zadržan otrok, nekateri učitelji niso opazili njegove nadarjenosti in so svetovali, naj ne nadaljuje šolanja na gimnaziji. Po drugi strani v družini tudi ni bilo univerzitetne tradicije. Toda 1. junija 1912 je Isidoro brez težav opravil sprejemni izpit. In tako je končal gimnazijo brez enega samega spodrsaljaja; prejel je celo nekaj izrednih priznanj: za risanje, za katero je bil posebej nadarjen zaradi svoje sposobnosti opazovanja, in za »kmetijstvo ter kmetijsko in industrijsko tehniko«.

V srednjo šolo se je vpisal pri bratih maristih, k pouku pa je skupaj s kolegi hodil na Srednjo splošno in tehniško šolo v Logroñu. V spomin sošolcev se je zapisal kot zamišljen fant, a vedno z nasmeškom na obrazu, ki je bil vedno pripravljen pomagati tistemu, ki je potreboval pomoč, ne glede na to, kako dobra prijatelja sta bila. Prav tako so opazili, da je rad dajal miloščino vsem potrebnim. Celo odrasli so v njem zaznavali nekaj izrednega in so ga postavljali za zgled svojim otrokom, ki so se morda preveč navduševali nad nekoliko grobimi igrami. Med poletnimi počitnicami v Ortigosi je rad igral »frontón«, baskovsko igro z žogo, predvsem pa je veliko hodil po okoliških hribih, kot so Ceradilla, Montaliendre in Cerraoco.

V šolskem letu 1915/1916 je dobil novega sošolca, Jožefmarija Escrivája, čigar družina se je po spletu okoliščin preselila v glavno mesto La Rioje. Isidoro se je spoprijateljil z Jožefmarijem in ga občudoval; med drugim zato, ker je brez večjega truda dobival najboljše ocene, medtem ko je moral on dolge ure presedeti ob knjigah. Isidoro si takrat ni mogel predstavljati, kako pomembno vlogo